

μερεῖών· ἂν ἐξῇ καὶ ἤθελεν ἡδύνατο εἰς τὴν στιγμήν νὰ σᾶς δώσῃ ἰδέαν τινὰ φελαχικὴν, ἀντὶ καλυμμαυχίου φορῶν φεσάκιον μὲ πλατὺν καὶ πυκνὸν λευκὸν ἢ κυανοῦν περιτύλιγμα, μὲ κεφαλὴν κουρευμένην καὶ μὲ μιᾶν δανεικὴν φορεσθῆν τοῦ μακαρίτου τοῦ Βουλγαρη, ἀλλὰ μὲ μανίγια πολὺ φαρδιά καὶ πολὺ πολὺ μακρὰ· ἂν ἤθελε δὲ νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ **φελαχοεἶκελον**, ἃς ἐδανείζετο ἀπὸ κανένα δεσπότην τῶν νεῶν ἐπαρχιῶν τὰ κόκκινά του τὰ μέστικα ἢ τὰ κίτρινα καὶ τὰ ὑπομέστικα του, τὸ κομβολόγι του ἀπὸ γιούτουρι, καὶ δύο ἢ τρία ἁδαμάντινα δακτυλίδιχα ἀπὸ κανένα **Dandy** καὶ θὰ ἐγίνετο τέλειος· καὶ σωστός, ἀρχοντοφειλάχος ἐκ μητρὸς κირκασίας καὶ πατρὸς ἀγνώστου προελεύσεως, ἐπειδὴ ἐδῶ δὲν συνειθίζουσιν ἐσωτερικὰ διαβάτηρια.

Ὁ πολὺς δ' ὄχλος, ὁ αὐχμηρὸς καὶ πειναλὴς καὶ πελιδνός, φορεῖ τὴν αὐτὴν κόψιν τῶν ἐνδυμάτων ἐκ χονδρῶ μαλλίνου ἢ βαμβάκεροῦ ὑφάσματος· ὁ δὲ μακαρίτης ὁ Μπουρδύσης· ἐπιτυχέστατα ἤθελε παραστήσει τὸν πολλὸν Φελλάχον, ἂν ἐφόρει τζουμπέδες ἀπὸ κετσὲ σκούρον, σκληρὸν καὶ στρογγύλον καὶ ἐνήθεν ἢ ἐπλεκε περιπατῶν· διότι καὶ τὰ γυναικεῖα ταῦτα πράττουσιν οἱ Φελλάχοι, τῶν γυναικῶν αὐτῶν οὐστῶν καὶ μπακάλιδων καὶ ψωμάδων καὶ καθόλου εἰπεῖν ἀγοραίων.

Εἶνε δ' ἐν γένει οἱ Φελλάχοι μεγαλόσωμοι, παχύσαρκοι, εὐκολόγελοι, πελματοβάμονες, ἀπλοῖκοι, ἀγαθοί, σαρκικοὶ ἄγαν, βρωμεροὶ ἄγαν, ἀτελῇ ἔχοντες τὴν γεῦσιν καὶ τὴν ὁσφρησιν, φιλόξενοι, φοφοδεεῖς, εὐμαθεῖς τῶν τε πολυπλόκων καὶ δυσκόλων ἐπιτηδεύματων καὶ προσήνεis, ὅταν εἶνε χορτάτοι. Πολλοὶ τούτων μάλιστα διὰ τὴν μετὰ τῶν Εὐρωπαίων ἀνατροφὴν, ἀπέβαλον μὲν πολὺ τῆς προτέρας αὐτῶν ρυπαρότητος, ἀλλὰ μετέλαβον ἐπίσης δόσεως πονηρίας. Ἐγὼ αὐτὸς παρετήρησα ὅτι ὅσοι τῶν Φελλάχων γνωρίζουσιν ἑλληνικά, ἢ ἄλλην τινὰ γλῶσσαν, πολὺ διαφέρουσιν τῶν ἄλλων Φελλάχων, ἀποβάλλοντες δυστυχῶς εἰς ἀγαθὸν ἔχουσιν, ἀντὶ

αὐτοῦ δὲ προσκτώμενοι ἐλάττωμά τι εὐρωπαϊκόν, ὡς δύναται τις μάλιστα νὰ ἴδῃ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ὅπου ὑπάρχει πυκνὸς πληθυσμὸς εὐρωπαϊκός. Ἰδία αὐτῶν ἐπιχωριάζονται ἐπιτηδεύματα τῶν καθ' αὐτὸ Φελλάχων εἶνε τὰ ἀπλά καὶ στοιχειώδη ἐκάστης νηπιακῆς κοινωνίας, πρὸς δὲ καὶ τὸ νῆθαι καὶ πλέκειν, καὶ ἄλλα τινὰ ταῖς γυναῖξιν προσιδιάζοντα.

Ἐπὶ τέλους καὶ ἐγὼ μετὰ τοῦ Δουσερίνου βέη ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι ἐπὶ τῆς δυναστείας τῶν Μεχμεταλίδων τῆς νῦν ἡγεμανευούσης, δύο ἄνδρες ἐκ τῶν παναρχαίων ὑπηκόων τῶν Φαραῶ, ὁ Ἰμβράημ πασᾶς καὶ ὁ Σουλτάν πασᾶς, ἄνδρες ἀμφοτέρω Φελλάχοι, ἀνῆλθον αὐτοὶ καὶ μόνον εἰς τὰ ἀνώτατα ἀξιώματα, πάντες δὲ οἱ ἄλλοι εἶνε ἀπὸ πάσης γῆς ἐκτὸς τῆς φελαχικῆς. Ἀλλὰ ἐτι μᾶλλον ἐλπίζω εἰς τὴν ἀναγέννησιν αὐτῶν, διότι αἱ φελλαχίδες πρὸ τῆς γενέσεως ἐτι Δαρβίνου ἐπὶ τῆς παρουσίας δυναστείας, ἐφαρμόζουσι τοὺς κατ' ἐκλογὴν νόμους τῆς καλλιτερεύσεως τοῦ εἶδους, ἀγνοοῦσαι μὲν τὴν ἐπιστημονικὴν αὐτῶν ἀξίαν, πράττουσαι δὲ, ἴσως παραδόσεις τινὰς σπαρτιατικῆς ἀναμνησθεῖσαι· εἶχον γάρ οἱ πρόγονοι ἀμφοτέρων πολλὰς δοσοληψίας. Ἀλλ' εἰς ἄλλοτε περὶ Φελλαχίδων, ἀλλ' ἔως ὅτου νὰ ἔλθῃ τὸ ἄλλοτε τοῦτο, οἱ ἀνυπόμονοι ἀναγνώσται σου ἰδέτωσαν τὰς Καρυάτιδας τῆς Ἀκροπόλεως ὡς μικρὸν ὀρεκτικὸν καὶ προσθέτουσιν ὀλίγην πούντραν καὶ στάμνον ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἀντὶ τοῦ πελωρίου ναοῦ.

Ι. Καμπάνης.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Βάριον, 9)21 Αὐγούστου.

Ἦτο ἀνιὰρὰ τόσον ἡ δυσαρμονία, δι' ἧς ἐπὶ δύο ἐβδομάδας, ἐν χορῷ οὐρλιάζων, ὁλόκληρος ὁ Ἰταλικὸς τύπος, μετὰ

— Θεωρῶ αὐτὴν ἄτιμον.

— Μετέβητε πρὸς ἐπίσκεψιν τοῦ βασιλέως.

— Ὁ πατὴρ μου ἀγνοεῖ ὅτι εἶμαι εἰς Παρισίους· ὑπακούων εἰς τὴν μητέρα μου δὲν ὑπάγω νὰ ἴδω αὐτὸν, ἐκτὸς ἐὰν μοῦ δώσετε τὴν ἄδειαν.

— Μετὰ τὸ γεῦμα, ὅταν θ' ἀναχωρήσετε ἐντεῦθεν, θὰ μεταβῆτε εἰς τὸν πατέρα σας. Πρέπει εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ νὰ διέλθετε τὰς ὀλίγας ἡμέρας καθ' ἃς ἐλάβετε ἄδειαν νὰ ἀπουσιάσητε, ἐκτὸς ἂν σᾶς ἀρνηθῇ τὴν φιλοξενίαν, τοῦθ' ὅπερ ἀπαράδεκτον. Δὲν θὰ τοῦ ὁμιλήσετε περὶ τοῦ κ. Λαγγάρδ καὶ θὰ τηρήσετε σιγὴν περὶ παντός, ὅτι εἵπομεν ἐνταῦθα.

Ἐὰν ὁ κ. βρόνος· ἐκδηλώσῃ ἐκπληξιν βλέπων ὑμᾶς ἐν Παρισίοις, θὰ τῷ εἴπητε ἀπλῶς ὅτι ἐζητήσατε ἄδειαν ἀπουσίας· πέντε ἢ ἑξ ἡμερῶν ἵνα ἐλθῆτε νὰ τὸν ἴδῃτε. Ἐὰν σᾶς ὁμιλήσῃ περὶ τῆς μητρὸς σας, θὰ ὑποκριθῆτε ὅτι οὐδὲν γνωρίζετε, Πιθανὸν νὰ μὴ κάμῃ λόγον εἰς ὑμᾶς περὶ οὐδενός. Ἐν τούτοις ἐὰν σᾶς εἴπῃ ὅτι ἡ ἀδελφὴ σας εὐρίσκεται πλησίον του καὶ ἐὰν δὲν σᾶς φέρῃ πλησίον αὐτῆς, δὲν θὰ ζητήσετε νὰ τὴν ἴδῃτε.

Ἰδοὺ αἱ συστάσεις τὰς ὁποίας εἶχον νὰ σᾶς κάμω. Κατελάβετε;

— Μάλιστα, κύριε, καὶ θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὰς ὁδηγίας σας.

— Καλῶς.

Ἡ δεκάτη ἐπήμενεν ὥρα.

Εὐθὺς ἀνοίχθεισῃ τῆς θύρας τῆς αἰθούσης, ὁ ὑπηρετὴς ἀνήγγειλεν:

— Ὁ κύριος κόμης Μωριέν, ὁ κύριος κόμης Βιολαῖν, ὁ κύριος Πέδρο Κάστορα.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ μαρκήσιος τείνων τὴν χεῖρα εἰς τοὺς νευσελεθοντάς, δὲν δύναται νὰ ὑπάρξῃ μεγαλειτέρα ἀκρίβεια ἐκεῖνης ἣν ἐδείξατε, καὶ σᾶς εὐχαριστῶ.

Ἐπειτα προσέθετε:

— Λαμβάνω τὴν τιμὴν, κύριε κόμης Μωριέν καὶ κύριε Πέδρο Κάστορα, νὰ σᾶς παρουσιάσω τὸν κύριον Ἰάκωβον Γρανδὲν, λοχαγὸν τῶν οὐσάρων, καὶ τὸν κύριον Ραοὺλ Δεσιμαῖζ, ὑπολόχαγον τῶν σπαχίδων, οὓς γνωρίζετε ἀκόμη.

— Ὁ στρατὸς τῆς Γαλλίας καὶ ὁ τῆς Ἀφρικῆς ἀντιπροσωπευόμενοι ἐνταῦθα, εἶπεν ὁ κόμης Μωριέν.

Ἐλαιοετήθησαν σφίγγαντες ἀλλήλων τὰς χεῖρας. Ἐπειτα, ἐνῶ ὁ κ. Βιολαῖν ἀπῆλθινε φιλικούς τινας λόγους εἰς τὸν Ραοὺλ, οἱ κύριοι Μωριέν καὶ Πέδρο συνέχαιρον τῷ Ἰακώβῳ Γρανδὲν, τοῦ ὁποίου ἐγνώριζον τὴν λαμπρὰν κατὰ τὸν πόλεμον διαγωγὴν.

— Εἶμαι κατηχηματιστημένος βλέπων ὑμᾶς, κ. Γρανδὲν, εἶπεν ὁ κ. Μωριέν.

— Καὶ ἐγὼ, κ. κόμης, θεωρῶ μεγίστην τιμὴν μου διότι σᾶς ἐγνώρισα, ἀπῆντησεν ὁ νεανίας.

— Ὅταν θὰ δυνηθῇτε νὰ διαθέσητε μίαν ὥραν, ἔχετε

τοὺς ἐπὶ τὴν Ἰσχίαν κοπετοὺς, ἐτάραξε πάντων τὰ νῦρα. Ἐπεζητήετο ὁ αἷτιος τῆς συμφορᾶς· οὐχὶ ἐκεῖνος, ὃν ὁ καὶ θηγητὴς Παλμιέρης μετέβη ἵνα ζητήσῃ καὶ δὲν ἀνεύρεν ἀκόμη ἐπὶ τῆς ἡφαιστείου νήσου· ὁ δυναμικὸς σεισμός ἡ ἡ κατὰ πτώσις ὑπογείων θόλων· ἀλλ' οἱ αἷτιοι τῆς βραδυτῆτος μετ' ἧς ἐκομισθῆσαν αἱ πρῶται βοήθειαι εἰς Καζαμιτσιόλαν καὶ αἱ κατηγορίαι ἐπιπίπτουσι πᾶσαι ἐπὶ τὸ ἀρχηγεῖον τῆς ἐν Νεαπόλει ἐδρευούσης στρατιωτικῆς δυνάμεως· «τόσον ὀλίγον λοιπὸν ἀξίζει ὁ στρατός μας;» ἰδοὺ τὸ ἀπελπιστικὸν συμπέρασμα τῆς ἐν τῷ ζητήματι τούτῳ ἐξεγερθείσης κοινῆς γνώμης. Πολλοὶ χαρακτηρίζουσι τὸ δυστύχημα τῆς Καζαμιτσιόλας ὡς ἦταν αὐτόχρημα διὰ τὸν στρατὸν·

»Βεβαδύμεν τριακόσια ἑκατομμύρια φράγκων διὰ τὸν στρατὸν αὐτὸν, ὅστις εἶνε ἡ υπερῆφάνειά μας, καὶ ὁ ὁποῖος ἡμέχρι τοῦδε δὲν μᾶς ἔδωκεν ἄλλο ἢ Κουστόζαν καὶ Καζαμιτσιόλα». Εἶνε λόγοι Ἰταλῶν αὗτοι, οὐδενὸς ἑμοῦ σχολίου δεόμενοι· ἀλλ' ἕνα παραλληλισμὸν θὰ τὸν κάμω· σπαταλῶμεν ἢ κλέπτουμεν 20 ἢ 21 ἑκατομμύρια οἱ Ρωμηοὶ διὰ τὸν στρατὸν μας τάχα· καὶ αὐτὸς μὲ Τρικούπην ὑπουργόν, δηλ. μὲ τὴν φθίσιν, τὴν παραλυσίαν τοῦ θανάτου εἰς τὰ σπλάγχνα του, μᾶς ἔδωσε χθὲς ἐπὶ τὴν τάξιν ἐν Θεσσαλίᾳ καὶ τὸ Καραλὶ-Δερβέν.

Τώρα ἔχομεν τοὺς θριαμβευτικοὺς περιπάτους τῶν ὑπουργῶν μας καὶ γενικῶν γραμματέων, οἱ ὁποῖοι ἐπεστάτησαν εἰς τὰς διασωστικάς (!) ἐν Ἰσχίᾳ ἐργασίας· ἀμοιβάς, μεδάλλιας, διπλώματα, πιστοποιητικά, διαδηλώσεις, ἐπαίνους, στεφάνους.. «Α! θεατρίνοι, θεατρίνοι! οὐδὲ τὴν δυστυχίαν σέβεσθε! Ἐκάμετε τὸν κόσμον νὰ πιστεύσῃ εἰς τὰ στιγματιά σας· δάκρυα καὶ τώρα θέλετε ν' ἀποδείξητε ὅτι οὐδ' ἡσθάνητε τὸν πόνον, ὃν εἰς τοὺς ἄλλους μετεδώσατε!

»Οὐχὶ βεβαίως διὰ πόνον καὶ συμπάθειαν οἱ Γερμανοὶ, ἀπὸ τοῦ Αὐτοκράτορος μέχρι τοῦ ἀχθοφόρου, στραγγίζουν γενναϊότατα τὸ βαλάντιόν των ὑπὲρ τῶν θυμάτων των ἐπιζών-

των ἐν Ἰσχίᾳ· Ὁ Αὐτοκράτωρ προσήνεγκε 50 χιλιάδας φιορίνια, ὁ Αὐτοκρ. Πρίγκηψ ἐτέθη ἐπὶ κεφαλῆς συνεισφορᾶς, εἰς ἣν πᾶσα ἡ Γερμανία προσέρχεται πρόθυμος διδούσα τὰ χρήματά της πολλὰ καὶ οἱ Ἰταλοὶ καμαρώνουσι διὰ τὰ χάρδια αὐτὰ τῆς φίλης των Γερμανίας, ἡ ὁποία μὲ τὸ ἐν τῆς χέρι ἔλεει τὴν Ἰταλίαν καὶ μὲ τὸ ἄλλο βοηθεῖ τὴν Ἰσπανικὴν δυναστείαν ἵνα σῶσῃ τὴν ἐπανάστασιν καὶ τὸ αἷμα τῶν δημοκρατικῶν.

Αὐτὰ εἶνε τὰ θεάματα τῆς μεγάλης διπλωματίας, ἡ ὁποία δεσπόζει εἰσέτι τῆς ἐλευθέρου Εὐρώπης. Ἐν τῷ μεταξὺ τούτῳ ἡ ἐτέρα φίλη τῆς Ἰταλίας, ἡ Αὐστρία ἀφίνει ἐν Τεργέστη ἰσχύους τοὺς εὐπειθεστάτους ὑπηκόους της σακατεύοντας τοὺς Ἰταλοὺς ἐς τὸ ξύλο, διότι κατὰ τὴν ἐσπεραν τῆς 5(17) τρέχοντος, ἐρταζομένων τῶν γεννηθλίων τοῦ Αὐτοκράτορος, ἐν τῷ μέσῳ διαδηλώσεως τινος ἐξεργάγη ἀθῶα τρακατρούκα· ἡ δὲ Ἰταλικὴ Κυβέρνησις, ἡ ὁποία λυσσώδεστερον καταδιώκει τοὺς τολμῶντας νὰ δείξωσιν ὅτι δὲν ἀγαπῶσι τὴν φίλην Αὐστρίαν, παρὰ τοὺς δολοφόνους, πιθανόν νὰ εὐχαριστήσῃ τὴν Αὐτοῦ Καθολικὴν Μεγαλειότητα, διὰ τὰ μαθήματα ὅσα ἐκάστοτε ἡ Αστυνομία της δίδει εἰς τοὺς τρελλοὺς Τεργεσταίους τοὺς φανταζομένους τὴν Ἰταλίαν πατρίδα! «Α! ἡ διπλωματία! ἡ διπλωματία!

»Ἀν τὸ ποσὸν πάσης νάρκης καὶ παραλυσίας ἐκφραζόμενον διὰ τοῦ ὀνόματος Τρικούπης, δὲν τὸ ἐφέραμεν εἰς τὴν ράχην μας, δὲν θὰ ἦτο ἴσως ἐγωϊστικὸν τὸ νὰ εἰπώμεν· «πόσον εἴμεθα καλλίτεροι!»

Ἐν Ἰσχίᾳ ἐξακολουθεῖ ἡ κατασκευὴ ξυλίνων οἰκίσκων πρὸς καταστέγασιν τῶν δυστυχῶν ἐπιζώντων. Ἡ ζωὴ ἐπὶ βραχὺ ἐπισχεθεῖσα ἐν τῷ κυκεῶνι ἐκείνῳ τοῦ θανάτου ἀρχεται καὶ πάλιν ἐκδηλουμένη κανονικῶς ἐπὶ τῆς τοσοῦτον σκληρᾶς δοκιμαθείσης νήσου. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαὶ ἤρξαντο ἤδη καὶ πάλιν λειτουργοῦσαι· αἱ διάφοροι πολίχαι διεικητικῶς διεγέρθησαν καὶ πάλιν ἐν αὐταῖς ἔδοι καὶ πάλιν

ὅτι θὰ θεωρήσω ἑαυτὸν εὐτυχῇ νὰ δεχθῶ ὑμᾶς ἐν τῇ οἰκίᾳ μου. Ἡ κυρία Μωριέν, ἥτις πολλὰ καὶ καλὰ ἡκούσεν ἐν Βωκούρ περὶ ὑμῶν, λίαν θὰ εὐχαριστηθῇ βλέπουσα ὑμᾶς.

— Δὲν θὰ λησμονήσω τὴν εὐγενῆ σας πρόσκλησιν, κύριε κόμη, καὶ ἅμα δυνηθῶ θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς ἐπισκεφθῶ καὶ νὰ ὑποβάλω αὐτοχρόνως τὰ σεβάσματά μου εἰς τὴν κυρίαν κόμησσαν Μωριέν.

Ὁ κόμης ἐστράφη πρὸς τὸν μαρκήσιον.

— Ἀλλὰ, εἶπε, δὲν βλέπω τὸν προστατευόμενόν σας, κύριε, τὸν ἥρωα τοῦτον, πρὸς ὃν ἡ σύζυγός μου ἐνθουσιᾷ· δὲν σᾶς ἀποκρύπτω τοῦτο, κύριε Λαγγάρδ, τοσοῦτον διηγέρθη ἡ περιέργειά μου, ὥστε σπεύδω νὰ γνωρίσω τὸν πρόφην τοῦτον ἄγριον, ὅστις ἐγένετο σήμερον διὰ τῶν προσπαθειῶν σας ἀνθρώπος τοῦ κόσμου.

— Κύριε κόμη, ἔλεγον ἀκριβῶς εἰς τὸν κύριόν κόμητα Βιολαῖν καὶ τὸν κύριον Δεσιμυζ διατὶ ὁ Λυκογιάννης δὲν εἶνε ἐνταῦθα. Ὅπως καταστῇ ἀληθὴς ἀνθρώπος τοῦ κόσμου, πρέπει νὰ γνωρίζῃ ὀλίγον τί πράττει. Οὕτω δέ, ἐκτὸς τῶν μαθημάτων τὰ ὁποῖα καθηγεῖται ἐρχόμενοι ἐνταῦθα τῷ παρέχουσι, δύο ἢ τρεῖς ὥραι καθ' ἐκάστην ἀφιερῶνται εἰς φυσικὰς ἀσκήσεις· τὴν μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἵππασίαν, τὴν ἑτέραν εἰς τὴν ξιφασκίαν· τὴν στιγμὴν ταύτην ἀσκεῖται εἰ, τὴν διὰ πιστολίου καὶ καρβίνας σκοπο-

βολήν· ἀλλὰ δὲν θὰ λησμονήσῃ τὴν ὥραν, πρὸ τῆς μεσημβρίας θὰ τὸν ἴδετε φθάνοντα.

Κύριοι, ἐξακολούθησεν ὁ μαρκήσιος, ἀπευθύνων ὑμῖν τὴν πρόσκλησίν μου ὑπεσχέθην διήγησίν τινα, ἣν μέλλω νὰ κάμω προσπαθῶν νὰ καταστήσω ταύτην ὅσω τὸ δυνατόν ἐνδιαφέρουσαν. Ὁ κ. Βιολαῖν ἔσχε δις ἢ τρίς τὴν εὐκαιρίαν νὰ ἰδῇ τὸν Λυκογιάννην, ὅτε ἦτο ἄγριος ἐν τῷ δάσει τῆς Μαρσίλ, ἀλλὰ δὲν γνωρίζει αὐτὸν ἄλλως. Ὁ κ. Ἰάκωβος Γρανδὲν ὑπῆρξε διὰ τὸν δυστυχῇ ἄγριον εἰς φίλος· ἀλλὰ δὲν ἐγνώριζεν αὐτὸν καλλίτερον τοῦ κ. Βιολαῖν. Τὰ πάντα περὶ τὸν Λυκογιάννην εἶναι μυστηριώδη. Ἐγὼ μόνος, κύριοι, μέχρι σήμερον, δι' ἐπιμόνων καὶ δραστηρίων ἐρευνῶν ἡδυνήθην νὰ διασκεδάσω τὰ σκότη καὶ νὰ εἰσδύσω εἰς τὸ μυστήριον.

Μέλλω νὰ σᾶς ἀφηγηθῶ τὴν ἱστορίαν τοῦ Λυκογιάννη, ἱστορίαν δραματικὴν καὶ ζοφεράν.

Μόον καὶ χάριν λόγων τινῶν, ὧν θὰ ἐκτιμήσητε τὴν σπουδαιότητα, δὲν θὰ ὀνομάσω τὰ πρόσωπα τοῦ δράματος, ἀλλὰ ἐκτὸς τούτου, θὰ μάθητε ὅλα τὰ γεγονότα, διότι οὐδὲν ἐπιθυμῶ νὰ παραλείψω.

Ἐπειδὴ ἡ διήγησίς μου μέλλει νὰ εἶναι μακρὰ καὶ θέλω ν' ἀποπερατώσω αὐτὴν πρὶν καθίσωμεν εἰς τὴν τράπεζαν, ζητῶ νὰ μοι ἐπιτρέψῃτε νὰ ποιήσω ἄμεσως, ἀρχήν.

(ἀκολουθεῖ)

ἀρχονται χαρattόμεναι και συνοικίαι νέαι ξύλιναι ἅπασαι· ὁ ἀγροτικός πληθυσμός ἐπιλαμβάνεται και πάλιν τῶν συνήθων αὐτοῦ ἔργων, ὁ βίος τέλος πάντων ἐπαναρχίζει ἐπὶ τοῦ μεγίστου ἐκείνου τάφου, ἐφ' ὃν βαρυτέρα τῆς ἐπιστρωθείσης ἀσβέστου ἤρξατο ἤδη νὰ ἐπικαθῇται... ἡ λήθη. Τοιοῦτος ὁ ἀνθρώπος, τοιοῦτος ὁ βίος.

A. Γ. Η.

ΤΟ ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

Τὰ καυμένα τὰ φείδια! Εἶνε ἡ ἐποχὴ τῶν ἀνακαλύψεων, τῶν μυθικωτέρων ἐφευρέσεων, τῆς μυριοφθάλμου παρατηρήσεως, τῆς ἀδυσωπῆτου ἀληθείας, τῆς ἐπιστήμης. Ἀπαράιτητον προοίμιον τοῦτο, διὰ νὰ ἀνακοινώσωμεν εἰς τοὺς τυχόν ἀγνοοῦντας ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν μας πόσον και αὐτὰ τὰ φοβερά φείδια, κατὰ τῶν ὁποίων ἀνεξαιρέτως ἄσπονδον ἔχθραν ἐπιδεικνύομεν και μὲ ἔργα και μὲ λόγια, πόσον και αὐτὰ ἐξελουκάνθησαν ἐπαισθητῶς ὑπὸ τῆς ἐπιστημονικῆς ἐρευνῆς, και δὲν ἔχουσι πλέον τὸ ἀπαίσιον κατὰμυρον ἐκεῖνο χρῶμα τῆς φρίκης και τῆς κατάρας. Ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας, — τί ἀντίθεσις! — τὰ λευκά και ἀθρά και ποιητικά και ἐπέραστα ἀνθή πρό πολλοῦ ἀπεδείχθησαν ὡς οἱ κακοηθέστεροι και δολιώτεροι ἔχθροι τῆς ζωῆς μας, ὡς ἐν εἶδος εὐποληπτῶν και ἐξαιρέτων Ἀθηναίων πολιτῶν, ἐξ ἐκείνων ὅμως τοὺς ὁποίους ἐσχάτως τὸ «Μὴ Χάνεσαι» περιέλαβεν ἐπανειλημμένως ὑπὸ τὸν εὐφημον τίτλον δηλητηριασται.

Και πρῶτον ἡ ἀδομένη παράδοσις περὶ τῶν ἐχιδνῶν, ὅτι δῆθεν ἡ θήλεια ἔχιδνα δίδει πέρας εἰς τοὺς ἔρωτάς της διαμελίζουσα μὲ τὰ δόντια της ἀπὸ τοῦ λοιποῦ σώματος τὴν κεφαλὴν τοῦ συζύγου της, και ὅτι ἔπειτα τὰ νεογνά της, ἄξιοι μίμηται τοῦ Ὁρέστου, ἐκδικοῦσι μὲ τὴν σειράν των τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς, ξεσχίζοντα τὰ μητρικά σπλάχνα, αὐτὰ ὅλα εἶνε αὐτόχρομα μύθος. Διότι ὅχι μόνον ἡ ἔχιδνα, ἀρσενική και θηλυκή, εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ διαμελίσῃ μὲ τὰ δόντια της ὅ,τι δῆποτε, ἀλλὰ και ἡ φύσις φαίνεται ὅτι ἠθέλησε νὰ προφυλάξῃ τὰ ὄντα ταῦτα ἀπ' ἀλλήλων, καθιστῶσα ταῦτα ἀναίσθητα πρὸς τὰ δῆγματα, ἅτινα ἤθελον ἐπιφέρει μεταξύ των.

Μεθ' ὅλον τὸν μελοδραματικὸν ρόλον τὸν ὁποῖον παίζει τὸ φεῖδι ἐν τῷ Παραδείσῳ, και τὰς ἀπαίσιας ιδιότητας, τὰς ὁποίας τὸ Δευτερονόμιον τοῦ ἐπιδαψιλεύει, και τὰς φαντασιώδεις παρομοιώσεις τῶν ποιητῶν, δι' ὧν τόσον ἀγαρίτως εἰκονίζεται, μεθ' ὅλα ταῦτα τὰ φείδια, και αὐτὰ τὰ δηλητηριώδη, μὰς παρέχουσιν ἀναμφισβητήτους ὑπηρεσίας, παρεμποδίζοντα τὴν πολλαπλασίαν ὠρισμένων ἐντόμων διαβρωτικῶν και τινῶν ἔρπετῶν ἀκόμη ὀχληροτέρων τῶν ὄφρων. Ἐξ ἄλλου εἶνε ἀπολύτως ψευδὲς ὅτι τὰ τρομερώτερα ἐξ αὐτῶν, ἐξαιρουμένων βεβαίως τοῦ βόα και τῶν πυθόνων, μὰς ματιάζουν ὡς πολῦτιμον εὐωχίαν, και ἐκδηλοῦσι τὴν ἐλαχίστην ἀπέχθειαν ἐναντίον τοῦ εἶδους μας· ἀπ' ἐναντίας εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τῶν βημάτων μας αἱ ἔχιδναι, ὡς και οἱ κροταλῖαι, ἀπομακρύνονται και ἔρπουσι ταχέως πρὸς τὴν φωλεάν των. Εἰς μάτην κηρύττομεν τὴν ἐπισεικίαν και τὴν ἀγαθότητα, και συνιστῶμεν φιλοζώους ἐταιρίας· ἀνεξετάστως κάθε φεῖδι και ἐκεῖνα, τὰ ὁποῖα εἶνε οἱ δραστικώτεροι προστατῆται τῶν σιτηρῶν μας, και τὰ ὁποῖα δὲν πταίουσι εἰς ἄλλο τι εἰμὴ εἰς τὸ ὅτι ἔρπουσι, πληρώνουσι πάντα διὰ τοῦ θανάτου τὴν ὁλοθρίαν ὁμοιότητά των πρὸς τὴν ἔχιδναν.

«Τὰ φείδια, λέγει κάπου Γάλλος συγγραφεὺς, ἀν δὲν εἶχον τὸν ἴον, θὰ ἦσαν οἱ καλλίτεροι φίλοι μας. Ἀλλὰ τότε

διὰ αὐτὸ τὸ φαρμάκι; Ἡ θεῖα πρόνοια κατὰ τὴν γνώμην μου, μὰς παρέσχε πτωχὴν ἰδέαν τῆς θεότητός της, ἐπειδὴ τὸ ἀμυντικὸν αὐτὸ δῶρον εἶνε ἀκριβῶς ἡ αἰτία τῆς ἐξαφανίσεως ὅχι μόνον ἐκείνων, ἅτινα εἶνε ἐφοδιασμένα μὲ αὐτά, ἀλλὰ και τῶν ἀβλαβῶν, τῶν ὁποίων ἔπρεπε νὰ προσταστεύηται ὁ πολλαπλασιασμός».

Τὰ καυμένα τὰ φείδια!

Τὰ δόντια και ἡ τεμπελιά. Ἀνωτέρω εἶδομεν τὴν ἐτυμολογίαν τῆς ἐπιστήμης ὑπὲρ τῶν ὄφρων, ἀπροσδόκητον, ὡς ἡ γνωστὴ περισυνὴ ἐτυμολογία τῶν ἐνόρκων ἐν τῷ κακουργοδικεῖῳ τοῦ Ναυπλίου. Τώρα ἰδοὺ πάλιν ἡ αὐτὴ Κυρία, προαγωγὸς τῆς ὀκνηρίας και τῆς ἡμαθείας. Δύο Ἀγγλοὶ ἱατροὶ παραιτήρησαν ὅτι παρὰ τοῖς νέοις οἰτινες ἐργάζονται πολὺ διανοητικῶς, τὰ δόντια φθείρονται ταχέως, και ἡ φθορὰ αὕτη σταματᾷ διὰ τῆς διακοπῆς τῶν σπουδῶν. Οἱ κύριοι οὗτοι φρονοῦσιν ὅτι τὸ φαινόμενον τοῦτο προέρχεται ἐκ τοῦ ὅτι ὁ ἐγκέφαλος ἐν ἐργασίᾳ καταναλίσκει μεγάλην ποσότητα φωσφόρου, τὴν ὁποίαν τῷ παρέχουσιν αἱ φωσφορούχαι τροφαί. Ἐν ὑπερβαλλόντως κοπιᾷ ὁ ἐγκέφαλος, ἡ ὑπερβολικὴ κατανάλωσις τῶν φωσφορούχων παράγει τὴν καταστροφὴν τῶν ὀστέων και τῶν ὀδόντων, αἵτινες ἔχουσιν ἀνάγκην αὐτῶν διὰ τὴν σύστασίν των. Νὰ λοιπὸν δικαιολογήσῃς διὰ τοὺς τεμπελίδες, ἐὰν τοιμῆσθαι κανεῖς νὰ τοὺς ἐπιπλήξῃ ὅτι δὲν κάμνουν τίποτε. Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι τὸ παρῆκαμεν ἡ εὐλογημένη αὐτὴ δοξασία, διότι ἂν ἡ διανοητικὴ ἐργασία ἐχαλοῖσε τὰ δόντια, τότε πάντες οἱ σοφοί, οἱ ἱατροί, οἱ μεγάλοι ἐργάται τῆς διανοίας θὰ ἦσαν καταδικασμένοι εἰς διὰ βίου... κουρκούτι!

Ρακοςυλλέκτης.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαδᾶ

Μαδρίτη, 28 Αὐγούστου. Ἐπίκειται ὑπουργικὴ κρίσις.

Ἀλεξάνδρεια, 28 Αὐγούστου. 12 μόνον ἀπεβίωσαν χθὲς ἐκ χολεράς ἐν τῇ ἡμετέρᾳ πόλει.

Παρίσις, αὐθημερόν. Ἑλληνικὸν δάνειον Γαλλικὴ ράντα (rente) 108,37. Τουρκικὸν δάνειον 10,62. Ἡνωποιημένον αἶγυπτ. 358. Συνάλλαγμα ἐπὶ Λονδίνου 25,32.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Χθὲς ὥρα 4 1/2 μ. μ. τῇ συμπράξει γνωστοῦ φιλικοῦ προσώπου ἀνεκάλυψε και κατέσχεν ὁ διευθυντὴς τῆς Ἀστυνομίας ἐντὸς ἰδιωτικῆς τινοῦ οἰκίας τὰ πύμπτον περίπου τῶν κλαπέντων χρεωγράφων τοῦ ἱατροῦ κ. Δέγγληρη.

— Χθὲς τὴν 6 ὥραν μ. μ. ὁ ἀσβεστοχρῆστίς Νικόλαος Ζωγράφος ἐξ ἀπροσεξίας του κατέπεσε ἐκ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Καποδιστρίου οἰκοδομουμένης οἰκίας τοῦ Χρ. Κουτρούλη και ἐπληγώθη καίρως κατὰ τὸν δεξιὸν πόδα.

— Σήμερον τὴν πρωτὴν ὁ Κων. Ἀναστασίου ξυλουργὸς ἐκ Μακεδονίας διερχόμενος τὴν ὁδὸν Κεραμῶν ἀπώλεσε τὸ χαρτοφυλάκιόν του πετιέχον δρ. 85.

— Ἐξηφανίσθησαν ὑπὸ τοῦ βοήθου τοῦ Ε'. τμήματος και τοῦ ἱατροῦ κ. Γαρδέλη 345 ὀκάδες σταφυλῶν ἁώρων.